

Câu Chuyện Bi Ai, Đọc để Chảy Nước Mắt

Một bác sĩ ở Bologna (Ý Đại Lợi) kể:

Trong cơn ác mộng đen tối nhất, tôi cũng không bao giờ nghĩ tôi sẽ thấy và sống chuyện đang xảy ra nơi đây, tại bệnh viện của chúng tôi, trong ba tuần vừa qua. Nỗi kinh hoàng này tăng lên mỗi ngày làm chúng tôi không còn biết phải làm sao kiểm soát và hết còn làm được việc gì cho ra hồn..

Lúc đầu chỉ có một vài người tới. Sau đó một trăm người... Và bây giờ chúng tôi không còn là bác sĩ nữa ... mà chỉ còn là những chuyên viên thanh lọc... chúng tôi phải quyết định xem ai sống ai chết và gửi những người sắp chết về nhà họ mặc dù họ đã trả thuế đảng hoàng cho nước Ý.

Mới hai tuần trước, các đồng nghiệp của tôi và chính tôi đã không tin vào Thượng Đế. Đó là chuyện đương nhiên vì chúng tôi chỉ tin vào khoa học... Trong khoa học không có Thiên Chúa. Tôi vẫn thường cười nhạo bố mẹ tôi về chuyện họ đi nhà thờ.

Nhưng càng ngày càng nhiều người chết hơn. Chúng tôi đã kiệt sức, hai đồng nghiệp của chúng tôi đã hu sinh và những người khác hầu như không còn đứng vững. Bây giờ chúng tôi đã ý thức rằng sự hiểu biết khoa học về con người có giới hạn!

Hôm qua, một ông già 75 tuổi đã chết như chưa ai từng chết trước đây (ngay cả khi chúng tôi đã có 120 người chết trong ba tuần qua), chúng tôi không còn chút tinh thần nào nữa. Bởi vì ông già, trong thời gian ở đây, ông đã chính là người trợ giúp chúng sự tinh thần trong những phút chúng tôi xụp quị! (*bây giờ chúng tôi hết còn ai trợ giúp tinh thần*) Ông ta đã về Nước Chúa, và chẳng bao lâu nữa chúng tôi cũng sẽ theo ông ta. sáu ngày này tôi đã không trở về nhà, tôi cũng không nhớ tôi ăn bữa cơm chót vào lúc nào. Và cho tới nay tôi

đã nhận thức rằng tôi chẳng có ích gì trên trái đất này. Tôi sẵn lòng giúp đỡ những kẻ khác cho tới khi tôi chết. Nay tôi hạnh phúc khi tìm thấy Thượng Đế và tôi muốn phục vụ các đồng loại của tôi cho đến hơi thở cuối cùng.

Nguyên bản tiếng Pháp:

Un médecin de Lombardie nous raconte:

Dans mon cauchemar le plus sombre, je n'aurais jamais pensé voir et vivre cette chose qui se passe ici dans notre hôpital depuis trois semaines. Cette horreur grandi chaque jour, est devenue ingérable et nous sommes devenus inefficaces. Au début, seuls quelques personnes sont venus. Puis une centaine.... . Et maintenant nous ne sommes plus des médecins.... mais des sélecteurs ... nous devons décider qui vit qui meurt en les renvoyant à la maison même si ces personnes ont honnêtement payé des impôts en Italie.

Il y a deux semaines maintenant, mes collègues et moi nous étions athées. C' était la norme, de croire dans la science... Et la science élimine la présence de Dieu. J'ai toujours ri de mes parents parce qu'ils allaient à l'église.

De plus en plus de personnes meurent chaque jour. Nous sommes épuisés, deux de nos compagnons sont morts et les autres sont à peine debout. Nous avons réalisé que la connaissance scientifique de l'homme est limitée!

Hier, un homme de 75 ans est décédé comme jamais auparavant (même si nous avons eu 120 morts au cours des trois dernières semaines), nous étions tous dévastés. Parce que le vieil homme, alors qu'il était avec nous, a réussi à ramener la paix parmi nous alors que je nous nous étions abattus! L'homme est allé vers le Seigneur, et nous le suivrons bientôt.

Je ne suis pas rentré chez moi depuis six jours, je ne sais pas quand j'ai mangé pour la dernière fois, et j'ai réalisé jusqu'à présent à quel point j'étais inutile sur cette terre. Je voudrais offrir mon aide aux autres jusqu'à mon dernier souffle. Je suis heureux de trouver Dieu et je veux le servir en aidant mes semblables jusqu'à mon dernier souffle .